

Sag C-309/04

Fleisch-Winter GmbH & Co. KG

mod

Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Bundesfinanzhof)

»Eksportrestitutioner — betingelse for ydelse — oksekød — forordning (EØF)
nr. 3665/87 — bovin spongiform encephalopati — forbud mod udførsel — sund og
sædvanlig handelskvalitet — udførselsangivelse — national
betalingsanmodning — sanktion«

Domstolens dom (Første Afdeling) af 1. december 2005 I - 10352

Sammendrag af dom

1. *Landbrug — fælles markedsordning — eksportrestitutioner — betingelser for ydelse — produkter af sund og sædvanlig handelskvalitet — begreb — kød, der ikke kan afsættes på normale betingelser — ikke omfattet — kød, der er omfattet af et forbud mod udførsel fra en bestemt medlemsstat — den nationale forvaltning har mistanke om, at produktet hidrører fra denne medlemsstat — eksportørens bevisbyrde (Kommissionens forordning nr. 3665/87, art. 13)*

2. *Landbrug — fælles markedsordning — eksportrestitutioner — oplysninger, der skal indgives i henhold til bestemmelserne om beregningen af den ansøgte restitution og om det dokument, der anvendes, for at der kan ydes en restitution — erklæring i betalingsanmodningen om, at produkterne er af sund og sædvanlig handelskvalitet — ikke omfattet — betydningen af en sådan erklæring for den nationale retsinstans*

(Kommissionens forordning nr. 3665/87, art. 3, art. 11, stk. 1, andet afsnit, og art. 13, første punktum)

1. Artikel 13 i forordning nr. 3665/87 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved forordning nr. 2945/94, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at oksekød, der er omfattet af et fællesskabsretligt forbud mod udførsel fra en bestemt medlemsstat til de andre medlemsstater og tredjelande, kan anses for at være af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, og at den med henblik på ydelse af restitutioner forudsætter, at eksportøren godtgør, at det udførte produkt ikke hidrører fra en medlemsstat, fra hvilken udførsler er forbudt, hvis den nationale forvaltning har mistanke om, at produktet er omfattet af et udførselsforbud.

handelskvalitet«, påhviler det for det andet eksportøren i overensstemmelse med de nationale bevisregler at godtgøre, at betingelsen faktisk er opfyldt, hvis de nationale myndigheder rejser tvivl om angivelsen.

(jf. præmis 20, 25, 32, 35, 37 og 38 samt domskonkl. 1)

2. Erklæringen i den nationale betalingsanmodning som omhandlet i artikel 47 i forordning nr. 3665/87 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved forordning nr. 2945/94, om, at produktet er af »sund og sædvanlig handelskvalitet« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningens artikel 13, første punktum, er ikke en af de oplysninger, der skal indgives i henhold til artikel 11, stk. 1, andet afsnit, sammenholdt med forordningens artikel 3, der vedrører henholdsvis bereg-

For det første opfylder kød, der ikke kan afsættes på normale vilkår, således ikke disse kvalitetskrav. Eftersom den eksportør, der indgiver en restitutionsansøgning, altid udtrykkeligt eller stiltiende indestår for, at betingelserne for ydelsen af restitutionen er opfyldt, herunder at produktet er af »sund og sædvanlig

ningen af den ansøgte restitution og det dokument, der anvendes, for at der kan ydes en restitution. Den nationale retsinstans kan dog lade erklæringen indgå som bevismateriale ved bedømmelsen af eksportørens forhold.

For det første indgives restitutionsansøgningen som omhandlet i artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3665/87 således ikke ved indlevering af den anmodning om betaling, der er nævnt i forordningens artikel 47, da denne anmodning ikke udgør det juridiske grundlag for

retten til en sådan betaling. Desuden er det de i forordningens artikel 3, stk. 5, nævnte dokumenter, dvs. udførselsangivelsen eller ethvert andet dokument, der anvendes ved udførsel, der dels kan udgøre det juridiske grundlag for en restitution, dels udløse proceduren for efterprøvelse af restitutionsansøgningen, som kan føre til pålæggelse af sanktioner i henhold til den nævnte artikel 11, stk. 1.

(jf. præmis 40, 41 og 43
samt domskonkl. 2)